

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. H.,** zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 797/3, Olomouc, proti žalovanému: **Statutární město Brno**, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, proti rozhodnutí Městské policie Brno ze dne 2. 10. 2009, č. j. MP-04127/03D-09, vydanému v blokovém řízení, č. bloku OF/2007 F 0453982, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2012, č. j. 22 A 31/2012 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl v záhlaví označené pravomocné usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Městské policie Brno ze dne 2. 10. 2009, č. j. MP-04127/03D-09, vydanému v blokovém řízení, č. bloku OF/2007 F 0453982, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“).

Napadeným usnesením krajský soud podanou žalobu jako nepřípustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že stěžovatel v řízení před správním orgánem nevyčerpal řádné opravné prostředky. Přitom se opřel i o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, podle něhož je nepřípustná žaloba proti rozhodnutí v blokovém řízení, a to z důvodů uvedených v § 68 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel kasační stížnost opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a zejména poukazuje na skutečnost, že soud v usnesení označil spáchání přestupku za prokázané a zabýval se jeho podpisem na bloku, který ovšem žalobou nebyl zpochybněn; na druhé straně neřešil, že předmětem bloku měl být jiný přestupek. Stěžovatel proto navrhuje, aby zdejší soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost považuje za účelovou, plně se ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Ve věci je podstatné posouzení charakteru blokového řízení a blokové pokuty. Tato otázka byla v době podání kasační stížnosti posuzována rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 21/2010. Soud proto postupem podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. řízení přerušil (usnesení ze dne 14. 12. 2012, č. j. 2 As 133/2012 - 21). Po rozhodnutí rozšířeného senátu bylo vysloveno, že se v řízení pokračuje (usnesení ze dne 13. 3. 2013, č. j. 2 As 133/2012 - 24).

Rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, dospěl k závěru, že blokové řízení o přestupku je specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. V usnesení ze dne 12. 3. 2013, sp. zn. 7 As 100/2011, pak rozšířený senát setrval na názoru, který byl vysloven v rozsudku ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, publ. pod č. 505/2005 Sb. NSS, kde zdejší soud dovodil, že *„pokud soudní řád správní označuje za nepřípustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a minori ad maius) musí být nepřípustná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání“*.

V rozhodnutí rozšířeného senátu sp. zn. 1 As 21/2010 je rovněž uvedeno, že obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení (např. proto, že souhlas udělil ve skutečnosti někdo jiný apod.). Případné zamítnutí žádosti o obnovu řízení pak nepochybně představuje

rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Proti rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, může žadatel podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu podat odvolání. Soudnímu přezkumu tedy podléhá až rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu správního řízení.

Tvrdí-li stěžovatel v dané věci, že nedal souhlas s projednáním předmětného přestupku v blokovém řízení (neboť dal souhlas ve vztahu k projednání jiného přestupku, než za který byl nakonec pokutován), pak mohl tuto skutečnost namítat v rámci žádosti o obnovu řízení. Rozhodnutí o této žádosti lze případně napadnout odvoláním, přičemž odvolací rozhodnutí již podléhá soudnímu přezkumu v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s.

Pokud však stěžovatel podal žalobu přímo proti rozhodnutí učiněnému v blokovém řízení, bylo na místě ji odmítnout dle § 46 odst. odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s., jak správně rozhodl krajský soud. V dalších podrobnostech zdejší soud odkazuje na závěry učiněné v předmětných rozhodnutích rozšířeného senátu, která jsou shrnuta shora.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu